

Føroyar sum ferðamannaland

Det första man lägger märke till när man flyger in över Mykines och Vágars flygplats på Färöarna är vraket efter ett gammalt plan, vinglöst og förvridet, som påminner en om att här kan det blåsa till ganska illa, om det vill sig. Man drar åt säkerhetsbältet ett snäpp. Men vi hade strålände solsken och humöret i kabinen var högt, ty alla medpassagerare

i vår Fokker Friedship hade tankat duktigt, väl vetande att vi närmade oss Det Öde Landet. En mycket stor och kraftig mann, med krustigt rött hår och vilt skägg, hade småflaskor med gin i alla fickor. Han konverserade skrattande en liten gumma av farmorstyp som hamnat bredvid honom och när vi gick ner mot den korta landingsban-

an sjöng hann med hög röst en inta blott ordlös, uttan även melodilös sång. Vi kallade honom Egil Skallagrimsson, ty precis så såg han ut, med säkert hundra små vita gatstenar till tänder, som skulle kunna bita av taggtråd. I tullhuset svävade han omkring någon decimeter över marken, och la armen om tullaren och försökte att bjuda

honor på gin. Men tullaren lät sig inte bjudas. Han var ev allvarsman; so norgrant gick igenom vårt bagage och därvid hittade resterna av vårt Minne från Island, er till hälften nyttjad flaska Svarta Döden. Han ansåg då att denna skvätt previs översteg vad som kunne tänkes få föras in på Färöerne (vi hade något lite dessutom), höll upp

den enkle buteljen mot ljuset och så på något slags danska: »Tyve kroner, ska vi si det?» Han fick de älskade summan, som han stoppade i bakfickan, baddade ner Svarte Döden igen och gick visslande vidare..... soleiðis byrjar tåtturin um Føroyar i bókini »Bæsta vagen till MUCKLE FLUGGA« við undirheitinum »Notiser kring en resa till Island, Färöarna, Orkney och Shetland«, sum sviarnir Hans Alfredson og Kim Meurling hava givið út, og i hesi ferðamannatíð við bæði blað- og útvarpstjaki um málið er eisini vert at geva ans, hvat hesir hava at siga. Vit lata teir koma til Havnar og taka so tættin upp aftur....Men om livet i hamnen var rörligt, var det detso dödare i hotellmatsalen. Vi kom en kvart för sent till lunchen, som slutade klockan ett. Och inte en smörgås kunde vi få. Försök på Sjömannshemmet, sa en trött kocka, när vi tittade in i köket. På Sjömannshemmet var det nobben. Liksom på det andra hotellet...., trots att där fortfarande satt några dystra orsbor och åt, när vit tittade in. Vi hänvisades til en korvkiosk på kajen, men den va ännu inte öppen. Det kan inte undvikas att man måste nämna att Färöarna inte är platsen för den som söker pigg restuarangmiljö? Och jag tror att den som inte enbart är intresserad av fågelskådning och fiske på något sätt i förväg måste skaffa sig någon person att kontakta när han kommer til Färöarna, annars är det svårt att komma i slang med folk. Flera av mina vänner som varit på Färöarna har berättat om hur synnerligen festligt och trevligt det kan gå till bald folk där, men vi hade otur med den saken. Det är ju tråkigt nog så att kontakter mellan främligar nästan utslutande knyts över en öl eller dylikt i er bar, på er restaurang eller er pub. På Färöarna står alltså denna möjlighet icke öppen.

När vi, noga passande den uppgivna tiden, steg in i hotellmatsalen på kvällen klockan sex prick, kändes det som at stiga in i väntsalen på Larpaomska skulhuset. Glämsiga patienter satt tysta vid sina bord och stirrade slött i sina citronvand ellet lättlättöl. Sjuksystrarna på Karolinska är faktiskt väldigt söta och intresserade av sina patienter. Servitriserna på detta hotell, vars namn jag inte vil nämna, var — jag tvecker att skriva det, men... de var otroligt fula, dumma, sura, slabbiga, kutryggiga, fumliga, ohygieniska, ouppmärksamma, apatiska och vansinnigt långsamma. Det låter förskräckligt det här — men de var det!

Men maten var inte så dum, faktist. Vi åt sill, god, och lomvi — en sjöfågel — anrättad i en mörk, välsmakande sas, möjliggen med en bitte-liten bismak av tran. Till detta drack vi det lätt förorenade vatten färingen kall- ar öl, och »liquid cigars«, en liten uppfinning so vi inte vill undanhålla läsaren. På planet hade vi köpt fina cigarrer i plåtfodral. Cigarrena hade vi rökt för att döva våra hungers- känslor, men fodralen hade vi

MEST KEYPTA TUBBAK í SKANDINAVIA

H. PETTERØE TOBAKKFABRIKK, OSLO - NORGE